

-2015-

SENTÈNCIA de 17 de juliol de 2003

Contracte laboral: determinació del període de vacances.

- Dret del treballador a percebre la quantitat
que li correspon per raó de vacances i
per dies festius obligatoris**

Reunida la Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, sota la presidència del M I. Sr. Jean Louis VUILLEMIN, i els magistrats M.I. Sr. Antoni BRUGUERA MANTÉ i M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY, ha adoptat la resolució següent:

ANTECEDENTS DE FET

I.- El Sr. Adolf F.M. va començar a treballar per l'empresa TREBALLS PUBLICS J.ARENY, al mes de maig de 1988 mitjançant un salari en tretze pagues, d'un import de 261.000 PTA. El dia 31 de març del 2000, el mateix va rescindir unilateralment la relació laboral amb l'empresa, esdevinguda CIANSA com a conseqüència de l'adquisició per aquesta darrera societat de TREBALLS PUBLICS J.ARENY.

II.- El Sr. Adolf F.M. va presentar, el dia 6 de juny del 2000, davant de l'honorable Batllia, demanda contra l'empresa CONSTRUCCIONS I ARIDS DEL NORD SA (CIANSA), en reclamació de la quantitat de 400.200 PTA, en concepte: de salari del mes de març del 2000 (261.000 PTA), de vacances (62.500 PTA), de part proporcional de paga extraordinària (62.250 PTA) i d'un dia de festa obligatori (8.700 PTA).

III.- La societat CIANSA es va oposar a la demanda contestant que la quantitat que correspon als havers laborals pendents ascendeix a l'import de 274.834 PTA dipositat a la Batllia; subsidiàriament que s'ha de calcular les pretensions de l'agent, sobre la base d'un salari de 213.000 PTA al mes i no de 261.000 PTA.

IV.- Per sentència de data 11 de març del 2003, l'Honorable Tribunal Unipersonal de Batlles, secció civil, estimant parcialment la demanda de l'agent, va condemnar la societat CIANSA a abonar al Sr. Sr. Adolf F.M., la quantitat de 1.611,30 euros, juntament amb els interessos

legals de 7.100 PTA a comptar del 27 de juliol del 2000; sense establir condemna en costes judicials.

V.- Contra aquesta resolució el Sr. Adolf F.M. ha interposat recurs d'apel·lació.

VI.- La part que recorre manifesta: que els 7 primers dies de gener corresponien a dies de vacances que el treballador es trobava gaudint pel període anterior, restant únicament 9 dies per compensar; que en qualsevol cas, l'empresari no pot decidir unilateralment la compensació de les vacances o la paga extraordinària, amb un període de tancament convenient per a ella; que ha quedat sobradament provat que el tancament de l'empresa en el període de referència fou degut al mal temps o en qualsevol cas per decisió unilateral de l'empresa; que s'ha demostrat en primera instància que el salari que el treballador percebia de manera regular i fixa en atenció de la seva jornada laboral de 9 hores diàries, era de 261.000 PTA net; que donat que les hores extraordinàries i els complements salarials s'han de considerar dins del salari de base per a calcular els havers laborals, resulta procedent condemnar la part apel·lada a satisfer la quantitat de 52,29 euros i no de 42,67 euros, en concepte del dia festiu treballat; que en matèria laboral regeix el costum de que les costes van a càrrec de l'empresari sempre que s'estimi la demanda, encara que només parcialment.

Ha actuat com a magistrat ponent el M.I. Sr. Jean Louis VUILLEMIN.

FONAMENTS DE DRET

I.- Les dates del període de vacances no constitueixen un dret adquirit pel treballador, ja que per determinar el període anual de vacances, s'ha de tenir en compte, no tan sol la voluntat del treballador, sinó àdhuc les necessitats de l'empresa. Per tant, encara que un treballador estigui acostumat a fer les seves vacances en un període determinat, això no té cap valor obligatòri per l'empresa que d'un any a l'altre pot canviar les dates de vacances dels seus obrers, en funció de les seves necessitats econòmiques. Per tant, encara que el Sr. Adolf F.M. gaudís els anys anteriors de vacances durant els períodes compresos entre el 22 de desembre i el 7 de gener i 15 dies a l'agost, això no constitueix cap prova significativa que les vacances de 1999 i de 2000 es varen fer d'aquesta manera, sobre tot considerant-se que a partir del mes d'agost de 1999, fou una nova direcció que va

gestionar l'empresa com a conseqüència de la seva cessió, amb normes d'administració diferents.

II.- Resulta dels testimoniatges que consten en autes, que l'empresa va romandre tancada entre els dies 1 i 11 de gener i que la majoria dels assalariats varen fer vacances durant el mateix període. El Sr. Adolf F.M. no aporta la prova que li pertoca que aquest tancament fou degut a condicions meteorològiques o altres, per tant s'ha de considerar que la part agent va gaudir de vacances durant l'any 2000, com els altres treballadors de l'empresa, del dia 1 a 16 de gener del 2000. Fins i tot si els primers 7 dies de vacances corresponien a vacances relatives a l'any anterior, cosa que no queda suficientment provada, el treballador ha gaudit de 9 dies de vacances del 2000, és a dir més que la part proporcional de 7,5 dies reclamada, que li corresponia; per tant la seva reclamació per aquest concepte, no està legitimada i s'ha de desestimar, com ho ha fet de manera encertada el Tribunal de primera instància.

III.- Ara bé, si el treballador ha realitzat un nombre de vacances en excés com ho sosté l'empresa, això és de la responsabilitat de l'empresari i no pot el mateix aprofitar aquest error de gestió, que li incumbeix, sempre que les vacances fessin amb el seu acord, per compensar unilateralment aquest excés, amb els altres drets del treballador. Cadascun dels drets del treballador constitueix un concepte independent dels altres, determinat per la legislació vigent, i l'empresari ha de respectar-los sense poder compensar un dret per un altra, si no disposa de l'acord del treballador per realitzar aquesta modificació. En conseqüència és de manera abusiva que l'empresa va compensar un pretès excés de vacances del Sr. Adolf F.M. amb la part proporcional de la paga de Nadal. Per tant, calculada sobre la base d'un salari mensual habitual de 261.000 PTA, la part proporcional de paga de Nadal que correspon al treballador ascendeix a la quantitat de 392,16 euros que l'empresa ha de pagar-li.

IV.- Pel que fa al dia de festa obligatori, s'ha d'aplicar els mateixos criteris salarials, ja que resulta dels extractes de compte vellesa de la CASS, que a comptar del mes de març de 1999, el salari mínim del Sr. Adolf F.M. era de 261.000 PTA, i a vegades molt més, amb les hores extraordinàries. Per tant el treballador té dret a percebre per aquest concepte, la quantitat de 8.700 PTA o 52,29 euros.

V.- Respecte a la condemna en costes de primera instància, s'ha de reformar la sentència impugnada en

virtut de la jurisprudència habitual en matèria laboral, atès que encara que el treballador no sigui totalment satisfet, la presenta acció en justícia fou necessària per que el mateix pugui aconseguir el pagament de tots els seus legítims havers laborals que eren negats per l'empresa.

VI.- En virtut del mateix criteri, l'estimació fins i tot parcial del recurs, ha d'originar el pagament de les costes de segona instància a càrrec de la part recorreguda.

Vistos la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas,

La Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

DECIDEIX

Estimar en part el recurs del Sr. Adolf F.M.;
reformar la sentència del Honorable Tribunal Unipersonal de Batlles de data 11 de març del 2003, en el sentit de **condemnar** la societat CIANSA a satisfer al Sr. Adolf F.M., la quantitat de 2.013,09 euros, amb els interessos legals de 444,45 euros a comptar del 27 de juliol del 2000; així com a **pagar** les costes processals d'ambdues instàncies, tot limitant les honoraris d'advocats i procuradors que podrà reclamar-li l'adversa, a la quantitat de 500 euros.

Així per aquesta nostra resolució, de la qual en serà tramés testimoni a l'Hble. President de la Batllia, per al seu coneixement i als efectes escaients, definitivament jutjant, ho pronunciem, manem i signem.-